



Жак Барбери

Тайнствените какавиди

„...тялото може да се сравни с изречение, приканващо ви да го накъсате на части, за да може чрез поредица от безкрайни анаграми, отново да се възстанови неговото истинско съдържание.“ /ХАНС БАЛМЕР – „Кратка анатомия на образа“/ Теодорюс Панталок току-що бе установил смъртта на момичето. „Май трябваше да се пробвам като лекар или да стана автомобилен състезател... Всичко друго, но не и да практикувам този скапан занаят!“ – Какво става, докторе? Нещо нередно ли има? С едната си ръка инспектор Блениц го потупваше по рамото, а с другата се чешеше по носа.

– Моля?... Попитах ви дали всичко е наред.

– Да... да... Куршумът е засегнал крайчеца на аортата. Вътрешен кръвоизлив. Мога ли вече да си тръгвам?

И в същото време, докато ставаше, той забеляза някакъв странен израстък върху щитовидната жлеза, но вече нямаше сили да продължи по-нататък своите изследвания.

Коридорът вонеше на болест и смърт. Сградата бе построена едва преди десетина години, но стените вече бяха олющени, покрити с отвратителни петна мухъл.

Твърде бързо се разкапват болниците... Дори и камъкът се подава на разложението. Този проклет допир със смъртта! Още не съм станал на тридесет и пет, а имам чувството, че съм на шестдесет години. Жена ми се чука със старец... Мамка му и скапан живот!

Започваше отново да става свадлив. Дори и в мислите си. Време беше да отиде в някой бар и набързо да изгълта няколко бири. За малко да забрави за своята работа. Да помисли повече за Леа и за пицата с морски плодове, която тази вечер биха могли да опитат в ресторанта на Лоренцо.

Вратата на асансьора се отвори.

Тъкмо щеше да влезе в кабината, лъхаша на етер и разложение, когато задръстеният от хракки глас на инспектор Блениц разкъса живата представа за наливна бира.

– Само за миг, докторе. Искам да ви помоля за една услуга.

Теодорюс се обърна и зловонният дъх на инспектора отведнъж го лъхна в лицето, сякаш го бяха ударили с бич. Последният изглеждаше изнервен и настроението му веднага зарази Теодорюс Панталок.

Инспектор Блениц се почеса по носа, после огромната му лапа махна във въздуха и сграбчи някаква въображаема животинка – невидимо насекомо, – тихичко прелитащо между двамата мъже.

– Та, ето какво... Току-що ме помолиха да направя

контраекспертиза на едно тяло, което трябва да бъде откарано в крематориума след час или два... Отдавна мина обяд, но работата е спешна, така че, ако искате да ми помогнете... няма да е за дълго.

И с пресъхнало гърло Теодорюс Панталок се намери в служебния асансьор на път за моргата.

Какво беше казал инспекторът? Приземния етаж... Наляво или надясно от вътрешното дворче? Вече не си спомняше. Тоя чиновник с огромна, мазна мутра бе намерил начин да се измъкне незабелязано, оставяйки го да свърши само някаква работа, която дори не влизаше в плановете му за деня!

Труп 57, Мирей Одепен. Внезапно поведението на инспектора му се стори необичайно... Ами кой щеше да подпише заключението от контраекспертизата в качеството на полицейски служител?

Той преглътна и сякаш от камък, слюнката Застърга по пресъхнало му пясъчливо гърло. Служебният асансьор беше огромен – подземна гробница? – и миришеше отвсякъде на прогнило. Като автомат Теодорюс Панталок бе натиснал копчетата за приземния етаж. От известно време изпитваше усещането, че действителността, сивкаво брашно, наядено от ларвите на житоядец, изтича през пръстите му. Той загребваше с шепи от това брашно и всеки път в дланите му оставаха по няколко червейчета – миниатюрни и мърдащи. Нуждата да изпие една бира ставаше непоносима. Повдигна му се и вратите на асансьора се разтвориха.

Очакваше да бъде заслепен от ярката светлина на лятното слънце, тежка, пронизващо бяла и прецедена през прозорците на вътрешното дворче, но го посрещна милувката на множество жълти, неонов лампи, пръснати по напуканата повърхност на висок таван. Залят с бетон и сив.

Силно зашеметен, той сведе очи, избягвайки отведнъж да обгърне с поглед цялата стая. Най-напред успя да различи само нарове – бели, поставени върху застлания с лъскави плочки под, – после видя и телата: бледи и вдървени. Веднага се обърна, за да извика асансьора и – страхът го накара да затрепери и мълчаливо да се помоли за капчица алкохол, – застина при вида на най-близкия нар.

Тялото бе разчленено. Липсваха му едната ръка, челюстта и половия орган. Коремът беше разпорен, а вътрешностите грижливо отделени и подредени в коремната кухня.

Дали това не е някаква огромна зала за дисекции?... Трескаво затърси копчето за извикване на асансьора. А после ужасът впи своите куки и шипове от слонова кост отзад във врата, и тила му. Металните стени и отвесни подпори бяха гладки.

Болезнено и неумолимо гладки.

– Не се опитвайте и да помръднете!

Заповедта беше безапелационна; Теодорюс Панталок се вкамени на мястото си. Бе убеден, че в сегашното си положение, дори и да мръдне-ше малкото си пръстче, картечен откос щеше да го накъса на парчета.

– Кацна върху крака на Берни-Разпорената Мутра. Разкошна е!

Озадачен, Теодорюс се осмели да направи боязливо движение на-зад с главата... И видя една огромна пеперуда, кацнала върху крака на най-близкия труп. Не можа да се овладее и целият потрепера. Пеперуда-та отлетя.

– Нали ви казах да не мърдате, глупако!

Тогава той забеляза стареца, който ругаейки тичаше между нарове-те, размахващ в ръце огромна мрежа за пеперуди. Насекомото се носеше на всички посоки, пърхайки тежко им въздуха с огромните си криле. Мрежата чертаеше черни арабески над лъскавите маси. Задните криле на насекомото извиваха в два дълги израстъка, които отчаяно ръкомаха-ха и разместваха зловонния въздух, спарен от миризмата на трупове.

За миг Теодорюс Панталок си помисли, че ще загуби съзнание.

– Готово, хванах я!... Хванах я!

Някаква черна, безформена маса риташе в гънките на мрежата. Ста-рецьт се обърна към Теодорюс като се усмихваше, размахвайки гордо своята плячка.

– Ето, значи ще можем да се почерпим по този повод – заяви той с победеносен глас, – какво ще кажете за една хубава, освежаваща бира?

И макар че небцето му бе пресъхнало като кладенец в пустиня, Тео-дорюс Панталок още веднъж неубедително затърси най-малката грапа-вина или издатина по метала, по бетона, която можеше да позволи по-викването и разтварянето на асансьора... Бягството.

Без съмнение бирата оказваше своето въздействие. Странен фено-мен, сякаш по навик тя се изливаше в него и бавно, но сигурно изсуша-ваше кожата му. Възможно колкото се може повече той бе избягвал да повдига глава, задоволявайки се да наблюдава само как нивото на свет-лото пиво намалява в бутилката. После се бе втреничил в стареца, мъчей-ки се да не поглежда към дъното на стаята и към редиците с трупове.

Старецьт се усмихваше.

– Можеш да ме наричаш Каса Бира – каза му той между две глътки. – Те всички използваша този прякор. Няма никакъв смисъл да го промен-ям, не е ли така?

Тогава Теодорюс забеляза потрепването, тиковете, изпънатата

подута кожа.

– Кой са те!

– Останалите научни работници, асистентите, опитните животни, всички...

– Опитните животни... Какви опитни животни?

– Чуй ме добре... Всъщност, как се казваш? Теодорюс, Теодорюс Панталок.

– Чуй ме добре, Теодорюс, по-добре е веднага да ти кажа, че не мога да отговарям на такъв род въпроси. Така че, пийвай си биричката и тихомълком изживявай своята болка. Когато получа нареждания относно твоята личност, тогава ще му мислим...

– Нареждания ли... Какви нареждания?

– Току-що ти казах да не задаваш въпроси. Колкото по-малко отговори получиш, толкова по-големи ще са ти шансовете да излезеш оттук.

Теодорюс вече бе приключил с четвъртата бутилка, но зад зараждащата се мъгла страхът отново се появи.

– Слушайте, аз наистина не знам как, нито защо се озовах тук и разговарям с вас...

– Аз също не го знам, представи си. Но сигурно има някакви причини. Навярно си видял нещо, което е трябвало да остане невидимо за твоите очи...

Теодорюс веднага си спомни за странната подутина, която бе забелязал върху щитовидната жлеза на момичето. В същия миг се чу някакво сухо пропукване. Теодорюс бързо извъртя глава към мястото на шума и видя как единият от труповете се размърда. Бутилката бира се изпълзна от дясната му ръка, внезапно омекнала като охлюв.

Шишето експлодира, оплисквайки краката му с бира. Пръсвайки тънки струйки гной, трупът рязко се свлече.

На дисекционната маса, върху която до преди малко се бе намирало тялото, сега сгърчена се бе проснала някаква кафеникава, пихтиеста и космата грамада, напомняща смъртно на морски рак. Грамадата скочи върху белия бетон на пода и започна безредно да се разхожда наоколо.

Каса Бира веднага бе скочил и въоръжен с дълга желязна пръчка бе хукнал към кафеникавата грамада.

И в момента, пращайки със стави и ругайки, той удряше с всички сили, разпръсквайки жълтеникави и окървавени останки плът към девствено чистите стойки на дисекционните маси.

Теодорюс повърна, после загуби съзнание.

Мъжът шептеше в мрака на стаята. „Позволяваш ли ми да те

наричам Лиза? Искаше ми се майка ми или пък дъщеря ми да се казват така, или поне жена ми! Ти не можеш да ми откажеш това. В замяна, аз ти давам моята плът.“

До него под влажните, черни чаршафи от чиста китайска коприна спеше жена му – дълбоко и непробудно. „В мозъка ми ти разкъса центъра на Любовта, Лиза... за да си направиш там удобно гнездо. Чувствам кат миниатюрното ти, покрито с перушина тяло се раздвижва. Искат ли да излезеш?... Чакай... Ето! Внимавай, пази се да не се одраскаш в моите хрущяли, тялото ти е толкова крехко... А сега внимавай и със зъбите, лапичките ти са толкова нежни на моите устни... М-мм-м-м! Гъделичкаш ме. Надявам се, че тъмнината е достатъчна за твоите златисти, нежни очи. Но къде отиваш?... Ах! Охо! Дали там, където се намираш, е също толкова хубаво, колкото в моя мозък? Не, естествено, аз знам, че ти правиш това единствено, за да ми доставиш удоволствие...“ До него, под влажните черни чаршафи от чиста китайска коприна, спеше жена му – дълбоко и непробудно. Той погледна тънката сребърна нишка, която свързваше Лиза с нейното убежище отвътре в черепа му. „Едно обикновено захапване и ти със сигурност ще умреш, любима моя. Ти си сляпа... Ала много скоро ти самата ще разкъсаш моите очни нерви, за да стана и аз на свой ред сляп. Тогава в дълбокия мрак ние ще се обичаме, а любовта ни ще бъде безгранична...“ Мъжът за последен път погледна жена си. „Жалко, че ти не се казваш Лиза. Това може би всичко щеше да промени...“ Превъплъщението стана за миг. Теодорюс Панталок премига с очи. Най-напред видя тавана, много високо, после дългите редици от блещукащи неонов лампи, към чиито метални капаци се бяха полепили мрежи от паяжини. Той беше изтегнат на някаква студена и твърда повърхност. Изправи се рязко и за малко да се строполи от дисекционната маса. Труповете продължаваха да бъдат на мястото – подредени, разрязани. Само за миг той се беше надявал, че е напуснал този отвратителен кошмар...

Куцукайки, Каса Бира се приближаваше.

– Какво стана, малкият, май загубихме съзнание?

Каса Бира му протягаше бутилка. Теодорюс машинално я пое.

– Какво беше това... нещо?

– Анаморфозен¹ вторичен продукт.

– Какъв какво?

1. анаморфоза – вид метаморфоза, при който ларвата се ражда с различен брой органи от майчиния организъм (бел.пр.)

– Ама я ми кажи, на теб постоянно ли трябва така да ти се повтаря?
– Не, безполезно е... Всичко, което искам е да си тръгна, да напусна това място. Все има някакъв начин да се излезе оттука, нали?

Каса Бира се бе смъкнал до най-близката маса.

– Не ми се вярва... колкото и да премислям, засега не виждам никакъв начин да се излезе оттука.

Изтерзан, Теодорюс се нахвърли на стареца.

– Но какво означава целият този цирк? – изкрещя той, сграбчвайки Каса Бира за бялата риза. Няколко копчета хвъркнаха. – На какво прилича този мръснишки номер?

Слисан, Каса Бира бе застинал безмълвен. Някаква странна и необяснима тревога го мъчеше и той кривеше лицето си. Теодорюс отпусна ръце, завладян също от мъчително безпокойство. Явно не беше само той причината за внезапната промяна в поведението на стареца.

– Бързо – изпъшка последният. – Гърбът ми. Виж какво имам на гърба! Безпомощен, Теодорюс отново бе ввлечен в безумния порой на събитията. Той заобиколи стареца и отзад видя да се подмята и извива нещо като набъбнала, дълга и черна опашка, точно на нивото на кръста.

– Е, какво има?

– Има... нещо като...

– Какво? Казвай бързо, дявол да го вземе!

– Някакъв голям, черен и месест израстък... Прилича ми на опашка.

– Майка му стара... Измъкни я, хайде, размърдай се, изтръгни тая гадост от мене!

Теодорюс доближи ръката си, едновременно вцепенен и отвратен от мърдащия израстък. Пръстите му се ключиха около черната плът. Беше мека и хлъзгава. Той дръпна и отстъпи, поднасяйки другата си ръка към устата, готов да повърне.

Животното се гърчеше на земята. Напомняше смътно на голяма пиявица. Някакво черно, слузесто тяло, с широка и беззъба уста, която отчаяно хапеше наелектризирания въздух.

Кракът на Каса Бира жестоко се стовари и пиявицата изсъска.

– Гадна животинка! Знаеш ли как ме е яд на такива неща? – Той вдигна лицето си към Теодорюс. – Аз съм заразен, малкият. Разбираш ли? Заразен!

Теодорюс нищичко не разбираше. Не можеше да отвори уста. Не желаше нито да говори, нито да мълчи. Може би искаше да се събуди? Да, беше точно това: да се събуди и забрави за този отвратителен

кошмар, на който краят не се виждаше... Ръката се пхна зад откреннатата врата, заобиколи касата и натисна електрическия ключ. Мъжът внимателно се промъкна в стаята, после успокоен, замря на мястото си, вперил поглед към стената в дъното.

Ето ти порцията месо, Октоподе... Ако успяваш все още да си откриваш устата – допълни той, като постави в краката си купа, изпълнена с люлееща с в нея каша. В неговия присмех нямаше нищо човешко, а още по-малко в „нещото“, което бе срещу него. На пода, гърчещи се в ъгъла до стената, залепнали по камъка под множество от пипала, гърбици и остатъци от смукала, се бяха проснали жалки човешки отломки.

– Ти си просто един глупак, Двоен Юмрук! – изпъшка някакъв глас от пясък и морска буря. – Един голям, стар глупак! Двоен Юмрук небрежно галеше издутия край на палката си.

– Както виждам, днес май ти се иска да се правиш на остроумен!

– Не желая на нищо да се правя. Но ти си просто глупак, защото рано или късно, теб също ще те спипат. Като мене... с всичките им скапани опити, които не престават да бълват гнилоч навсякъде...

– Затваряй си устата! Двоен Юмрук се бе приближил, потупвайки с палката по ръката си.

– Смяташ ли, че те ще оставят да си заминат ей така хора, които знаят толкова много като тебе? – избуча морската пяна.

– Казах ти да си затваряш устата! – изрева Двоен Юмрук, размахвайки палката от слонова кост... Точно в момента, в който пипалата го стиснаха за шията и гигантският „клюн на октопода“ проникна в черепа му.

– Жалък глупак! – довя шепотът на пясъчната буря.

И октоподът пое към морето, което необуздано се плискаше, блъскайки го в хълбоците.

Каса Бира бръщолевеше несвързани работи. Говореше за животинки, които щели да му изгризат черепа, за несигурността на изследователите и за онези охранявани мозъци, които винаги ги е имало и винаги ще ги има, каквото и да се случи – те ще продължават да си седят в кожените си фотьойли, скрили се ще продължават да бъдат заобиколени от домашни прислужници със забавени жестове и естествено, от секретарки с тръскащи се гърди и полуразтворени задници.

– Като нищо ще ми прегризе муцунката, разбираш ли? – говореше той, дърпайки Теодорюс за ръкава. – Ще събърка венците ми с коледни пънове...

Теодорюс решително го отблъскваше. Но другият залиташе и

отново подновяваше атаката.

– Винаги има такива, които в сянка ръководят, които вземат всички решения и никога не рискуват. И нещастни глупаци като мен, които понасят всички удари.

Каса Бира тръскаше Теодорюс като слива.

– Стига вече, престанете! Свалете си мръсните лапи от мене и отивайте да се наливате с вашата проклета бира. Писна ми да ви слушам глупостите. Каса Бира замръзна на мястото си. Лицето му стана въсечно бледо. – Ето, започна се, чувствам го... Има ми нещо, което мърда отвътре. Тревогата на Каса Бира веднага се прехвърли и на Теодорюс. – Къде?... Какво мърда? – Трябва да действаме бързо. Ще ти обясня по-късно.

Каса Бира се беше излегнал на една дисекционна маса. Хирургически длета, зъболекарски клещи, портативни микро стругове и турбини, костни фрези, пинцети, щипци и конци за зашиване – всичко това проблясваше на светлината. Теодорюс вкара ампулата упойка в спринцовката. Студена пот на струйки се стичаше по челото му, беше избила под мишниците му. По време на цялата си кариера като лекар той бе имал едва няколко хирургически намеси, но това не бе отчаяло Каса Бира. За него въпросът явно бе на живот и смърт. Беше говорил за някакви опити, които свършили зле; за някакво вещество, което трябвало да предизвика у изследваните обекти контролируеми органични промени... Тези промени обаче изведнъж се бяха оказали неконтролируеми, направлявани единствено от подсъзнанието на обектите... Но какви са били всъщност тези обекти? Осъдени на смърт, неизлечимо болни или доброволци? За Теодорюс всичко се обърка. Той вече не знаеше кое в приказките на стареца бе истина и кое плод на болното му въображение. Желанието му винаги бе било едно и също. Да се махне от това място по най-бързия начин. И може би сега в ръцете му бе паднал удобния случай. – Вижте, аз наистина бих искал да се намеся по такъв необикновен начин, но при едно единствено условие... В края на краищата вие да се решите да ми кажете как да се измъкна оттук.

– Не можеш да се измъкнеш оттук, малкия. Вече ти казах. Граншоа изчезна с ключовете от асансьора.

– Кой е Граншоа?

– Биохимикът на медицинския екип. – И къде изчезна?

– По-бързо по дяволите! Вече ме стърже отвътре... Избяга на първия етаж. Побърка се.

– Значи все пак има някакъв начин да се излезе оттука?

– Слушай, малкият, след минута вече ще бъде много късно. Така че, предлагам ти сделка. Ти ми изтръгваш този проклет кучешки зъб, дето се е вклинил в небцето ми, а аз ще ти кажа кода на шифъра, за да отвориш вратата на етажa. Каквото и да се случи обаче, не те съветвам да бягаш оттам. А сега, размърдай се, дяволите да те вземат! Той вече беше заголил венеца. Беше разтворил устата, бе захванал и стегнал езика с щипци. Беше направил трепанация на костта. Беше проправил цилиндричен отвор и с помощта на хирургическия повдигач избутваше зъба. Зъбът се разклащаше. Скоро беше изхвърлен извън челюстта. Зъб-скорпион. Каса Бира му беше казал, че по рождение има вклинен зъб-скорпион, случай много рядък за Европа, по-често срещан в Африка. И действително не беше излъгал. Ненормално зарасналият кучешки зъб беше дебел като скорпион.

Освободен, зъбът изпадна в ръката на Теодорюс. Вцепенен, той впи очи в него, загледа го, докато внезапно разбра, че Каса Бира беше застинал неподвижен, вкочанен. Цветът на кожата му бе станал въсьчно-жълтеникав. И изведнъж тялото му се сви, огъна се. В ръката зъбът се размърда, зарита с някакви невидими крачета, а после се разцепи по дължината си. Сега тялото на Каса Бира приличаше на омачкани и отрупани на купчина стари вестници. Впечатлен, шокиран и изненадан, Теодорюс стисна юмруци. И ги разтвори едва тогава, когато усети силно изгаряне в една от дланите си.

Скорпионът отскочи на масата и изчезна под купчината вестници.

Последвалите събития Теодоръс проследи без да открие какъвто и да е смисъл в тях. Той се намираше в огромна зала за дисекции, пълна със странни животни и насекоми и едно от тях току-що го беше ухапало. Ако се вярваше на Каса Бира, той вече бе заразен. Но заразен с какво? Теодорюс не се мъчи да размишлява повече по въпроса и побягна към стълбището, водещо за етажa.

Каса Бира беше излъгал. Отварянето на шлюзовата камера ставаше без никакъв секретен код. Нямахме и никакъв номер. Теодорюс просто завъртя лоста-прекъсвач и вратата се отвори.

Мъжът като автомат изкачваше стълбището; на ръба на едно стъпало кракът му се подхлъзна. Той загуби равновесие, опита се да се задържи, напразно. Чашата, чинията, гарафата, описвайки съразмерен полукръг, се прехвърлиха над парапета и полетяха към излъскания под налона. Експлодираха.

„Дявол да го вземе и скапана работа!“ – извика той, успявайки в последния момент да се улови за парапета.

Връщайки се в кухнята, за да приготви отново закуската, той си даде сметка, че това бяха първите признаци на скорошната му смърт. „Колкото повече ракът я завладява и я разяжда отвътре, толкова повече моят живот ме напуска... Тя много скоро ще умре, а аз имам чувството, че вече съм мъртъв.“

Той внимателно постави подноса върху намачканите чаршафи край сгърченото тяло на жена си. Беше заспала.

Застинал неподвижен, облегнат на една от стените в тази единствена стая, той я съзерцаваше. И тя му се усмихваше в съня си.

Ужасът бликна за миг.

Той постави ръце пред устата си, за да заглуши вика.

На различни части по тялото кожата безшумно се беше разпукала. А после се появи и шумът – шушкащ, течен. Окосмени, учленени израстъци изникваха, разкъсвайки краката, ръцете, корема на Марта. Стушил се до стената, той се опитваше да приспи всички свои сетива и да проникне в камъка.

– Отново подлудявам – помисли си. – Може би защото тя умира в момента и именно по този начин аз си представям смъртта.

После се чу шум от раздран плат и по цялата си дължина тялото на Марта се разцепи. Кожата на жена му – този плат крепон, – се разгъна върху кревата. И проснал се върху този плат, някакъв паяк се размърдаваше – огромен и черен, треперещ. Като някакво току що родило се пиленце, той несръчно се опита да изправи слабото си тяло върху тънките си, едва забележими пипалца.

Съскащ и стенещ, паякът успя само да се изгърколи на пода.

Обезумял от любов и състрадание, мъжът се обърна към него. Препъна се.

Беше паднал по гръб. Страхът бе парализирал движенията му. Паякът се покатери върху него. Месестият му корем се опря в стомаха му, лъскавият гръден кош вече се бе долепил до плувналите му в пот гърди; гигантските щипци заопипваха лицето му.

Преди да загуби съзнание, той изпита усещането, че паякът го целуваше.

Пясъкът скърцаше в краката му. Надвиснало в зенита отгоре, слънцето се бе превърнало в огнена топка. Заслепен, Теодорюс вървеше през пустинята като не преставаше да си повтаря, че се е побъркал. Зад него вратата, през която беше излязъл, бе вкопана направо в пясъка и отвъд нея имаше единствено струпани дюни, покрити с наболи по тях кактуси и хилави храсталаци-джуджета. Той не желаше да се връща обратно.

Дори не знаеше дали това беше възможно. И без да знае защо, нито пък къде щяха да го отведат краката му, той вървеше напред. Отново бе силно огладнял и отново изпитваше жажда. Бавно, постепенно курканията на червата в стомаха му го накараха да забрави за абсурдността на ситуацията, в която се бе озовал.

Оглеждайки хоризонта във всички посоки, твърде скоро той разбра, че щеше да му бъде повече от трудно да намери вода. Беше му писнало от всичко, вече нищо нямаше никакъв смисъл. Освен, може би, смъртта? Лудостта? Тогава видя вратата. Напълно еднаква с онази, през която беше излязъл от залата за дисекция: рамката и беше вкопана в пясъка и в общ план малко изкривена встрани. Той се приближи до нея и завъртя листо-прекъсвач.

В началото не видя нищо друго, освен гъста плетеница от лиани, от гигантски листа, надвесени стволоче. Като цяло пейзажът му напомняше за частица от джунгла. После няколко далечни листа потрепераха и той видя нещото да се втурва към него. То по-скоро се търкаляше, отколкото вървеше. Някакъв вързоп от плът, повече или по-малко сферичен, с множество наболи и стърчащи по него ръце и крака.

Той рязко затвори вратата и тичешком се отдалечи.

Теодорюс се беше излегнал на палеция пясък. Бе вперил поглед в горящата главня отгоре в зенита, опитвайки се напразно да прогори ретината на очите си. Гладът и жаждата бяха станали непоносими... Тогава се сети за кактусите. Разчистена от бодливата си обвивка, плътта отдолу трябваше да става за ядене... и да е пълна с вода! Той мъчително се надигна и олюлявайки се приближи към някакъв сплеснат вид Сагуаро. Ръката му тъкмо щеше да откъсна една огромна зеленикава топка, пазейки се и избягвайки многобройните и бодливи листа, когато пясъкът зад гърба му изпъшка. – Съветвам ви да действате много внимателно. Теодорюс се обърна. Един миниатюрен лъв бе застанал срещу него и като че ли му се усмихваше. – Безполезно е да правите такива физиономии... Няма да ви изям! Да се представя: едно време Жан Граншоа, биохимик. Но обърнали се по такъв начин нещата, драги събеседнико, предпочитам начаса да се прекръстя на Лъвчо. С кого имам честта? – Теодорюс... Теодорюс Панталок, бивш съдебно медицински експерт, в дадения момент смахнат. Лъвчо избухна в смях и звукът, който изскочи от гърлото му бе някаква странна смесица от стържещи чинели. Теодорюс трескаво впи зъби в месестата плът. Шумно преглътна. – Защо бяха всичките тези предпазни мерки, докато откъсна това парче от растението? Лъвчо беше седнал на задницата си и гледаше умислен. – Не става

въпрос за обикновено растение с месести листа, а за елемент от анаморфния състав на Гърмящата Змия – едно време с прякор Струпеят, осъден на смърт за седем убийства. Специалността му: да содомизира трупове и в известен смисъл, ти в момента ядеш късче от неговите халюцинации.

– Всичко това е абсурдно – промърмори Теодорюс... – Аз спокойно беседвам с миниатюрен лъв на първия етаж на някаква болница, в една безкрайна пустиня, плод на халюцинациите на някакъв престъпник, превърнат в змия...

– Точно така; и се съмнявам, че Гърмящата Змия ще търпи присъствието ни твърде дълго.

– Какво искаш да кажеш с това?

– Чисто и просто искам да кажа, че е за предпочитане да бъдем през цялото време нащрек. Тепърва ще започнеш да се учудваш.

Теодорюс престана да дъвче.

– Добре, да предположим така – аз не съм напълно смахнат и това, което става, е повече или по-малко обяснимо. Но в такъв случай, струва ми се, че ми липсват някои сведения, за да мога да обясня тези постоянни промени в заобикалящата ме среда, не съм ли прав?

– А всъщност е просто. Един изследовател на име Антон Равон синтезирал молекула, която, съобразявайки се с естествените пукнатини и отвори по повърхността на някои органи, въздейства върху определен пункт в модулирането на възприятието.

– Действително, изглежда просто...

– Чакай... остави ме да довърша.

Но Лъвчо не можа да довърши. На много места пясъкът започна да пуши като че ли раздвижен от лек бриз. Но за нещастие, не духаше никакъв вятър.

Дебели пясъчни питони, рогати пепелянки, кротали, пигмеи и други змии започнаха да се измъкват от своите силициевии леговища. Теодорюс рязко се изправи и хукна към най-близката врата. Лъвчо се развика след него: – Не оттам... Като се има предвид развитието на нещата, клетките на останалите опитни животни са твърде опасни... Следвай ме. Те тичаха и пясъкът прашеше и хвъркаше, изхвърляйки дим, мамби и коралови змии, бои и кобри. На Теодорюс му беше трудно да следва Лъвчо, който пъргаво скачаше между змийските гнезда. Неочаквано той самият изпита желание да тича на четирите си лапи, да скача и той сред дюните. Погледна китките на ръцете си и се изненада, че се усмихва. Бяха покрити с гъсто, сребристойащо руно. Ураган от косми беше

нахлул в залата за дисекции. Изглеждаше пуста. Лъвчо беше намерил магнитния шперц, скрит близо до вратата. Отпусна го и шперцът падна от муцуната му.

– Къде ли е отишъл Каса Бира? – измърмори той, спрял се в подножието на стълбището.

– Искаш да кажеш Скорпиона?

– Скорпиона?... Значи Каса Бира е бил заразен. Ти също си заразен, доколкото виждам! Лъвчо прихна.

– Глупак е той! Аз от колко време им казвах, че този опит е пълна глупост... Поне се възползвах от него. Бях грозен, слаботелесен, смешно малък; и сега съм все така малък, но затова пък... Някакъв притъпен шум, идващ от дъното на залата, привлече вниманието им. Трупът беше увит и стегнат в жълтеникавокафяво платнище. Коремните стени изцяло бяха издълбани. Лъвчо скочи на масата за дисекции, а Теодорюс се наведе да огледа по-добре изчегъртаната плът. Каса Бира стремглаво изскочи от гръдната кухня и се разтича на всички посоки. – Изчезвайте отгук – закрещя той с писклив глас. – Оставете ме на мира... Не искам повече никого да виждам! И изчезна под гръдния кош към нежната хладина на белите дробове. Лъвчо се обърна към Теодорюс.

– Грешката е направена. Не ни остава нищо друго, освен да я понесем... Ще излизаме ли оттука?

– В такъв вид?

– Мислиш ли, че някой ден ще се промениш? Теодорюс се почеса по главата.

Не можеше да даде никакъв отговор на този въпрос.

Преобразени и удивително красиви, лицата им се отразяваха в металната плоча на асансьора.

– Те си мислеха, че ще успеят да овладеят биохимичните разлагания, че ще могат да моделират телата по техен вкус след химични внушения... Но поне за един път опитното животно се оказа господар на положението. И туморите се превърнаха в паяци, раци, въшки. Халюциациите, въображаемите образи започнаха да се съпротивляват...

С тъпо свистене вратите се разтвориха.

– Антон Равон ги беше предупредил: границите, в които се извършва модулирането на възприятието са изключително лична работа. Глупаци!

Лъвчо скочи в кабинката на асансьора. Теодорюс се поколеба за миг, после го последва.

– До каква степен и каква част от действителността можем да

отдадем на тези преобразувания?... Обикновена промяна на потока от възприятия или анаморфозно изкривяване на перспективите?...

Вратите се хлъзнаха по жлебовете и Каса Бира скочи в кабината точно преди те да се затворят.

– Значи така, Скорпионе, решихме да отидем и глътнем малко свеж въздух? – гневно изкряска Лъвчо.

Каса Бира се сви в един ъгъл. Асансьорът се плъзгаше към висините.

– Ама мълчиш като пън, честна дума!

Лъвчо и Теодорюс си размениха усмивки.

– Шайка глупаци! – изсъска Каса Бира от своя ъгъл.

Асансьорът спря.

Болницата беше пуста. Някакви металически шумове долитаха от съседните стаи. Теодорюс изпитваше все по-голяма необходимост да тръгне на четири лапи. Тялото му сега изцяло беше покрито с козина. Скорпиона беше изчезнал в лабиринта от коридори.

Лъвчо душеше въздуха.

– Странна миризма, не ти ли се струва?

Теодорюс надигна муцуната си.

– Мирише на йодни изпарения – отвърна той като приклезна.

Лъвчо подскочи и се приземи на перваза на един отворен прозорец.

– Би трябвало да дойдеш и да хвърлиш един поглед – подкани го той.

Теодорюс на свой ред подскочи и се намери на перваза до Лъвчо, после приседна на задницата си.

Двамата въртяха опашки, гледайки пейзажа настреща.

– Опитите бяха спрени още щом откриха първия анаморфозен сектор... но ми се струва, че така или иначе, било е твърде късно... – измърмори Лъвчо.

След което се обърна към Теодорюс.

– Все още не мога да разбера дали се превръщам в куче или в котка.

– Няма никакво значение, и двете ми допадат.

Те продължиха мълчаливо да наблюдават гледката, пляскайки с опашки. Слънцето сгъстяваше течния хоризонт. Вълните лениво се разбиваха в склоновете на хълма в подножието на болницата. Лъвчо и Кучекотка скочиха върху новообразувалия се плаж и в тръс се отдалечиха.

КРАЙ

© Жак Барбери
© 1993 Любомир Найденов, превод от френски

Les mystérieuses chrysalides

ВОЙ
Френски фантастични разкази
НАЙ-ДОБРОТО ОТ НОВАТА ФРЕНСКА ВЪЛНА

(С) ИЗДАТЕЛСТВО „ПОЛЮСИ“ 1993
(С) Любомир Найденов – съставител и преводач

ПРЕВОДАЧЪТ И ИЗДАТЕЛИТЕ БЛАГОДАРЯТ НА:
г-н ПИЕР-ЖАН БРУЙО, президент на Френската асоциация за научна фантастика
г-н РИШАР КОМБАЛО, критик и съставител
КАКТО И НА ВСИЧКИ ПРЕДСТАВЕНИ АВТОРИ, ЗА ЛЮБЕЗНОТО
СЪДЕЙСТВИЕ И УЧАСТИЕ В НАСТОЯЩИЯ СБОРНИК.

СЪДЪРЖАНИЕ:
МУХАТА И ПАЯКЪТ. Серж Брусоло
БЕЗКОНЕЧНОТО САМОУБИЙСТВО. Емануел Жуан
КАТО ПТИЦА. Жан-Даниел Брек
ВОЙ. Ришар Канал
ТАЙНСТВЕНИТЕ КАКАВИДИ. Жак Барбери
ЕЛАТЕ В МОЯ ДВОРЕЦ. Жан-Клод Дюниак
ВИТАЛЕН СЪН. Серж Льоман
НЯКОЛКО ДУМИ ЗА АВТОРИТЕ. Л. Найденов

Формат 84 x 108/32
Обем 11,50 п.ч.
Тираж 7 000
Печат и подвързия ДФ „Абагар“ – Ямбол

Сканиране, разпознаване и редакция: SecondShoe, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2148>]